

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: SKJØN ELLENS ELSKER

Citation: Aarestrup, Emil: "SKJØN ELLENS ELSKER", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid59114/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

SKJØN ELLENS ELSKER.

Asbjørn løb fra sin Hytte
Alt til den vildeste Ørk,
Hvor Ravnene skreg efter Bytte,
Og Skoven var bællene mørk.
Det var ene og alene, skjøen Ellen,
Fordi det huede ham,
I de øde, afsides Kløfter
At kunne tænke paa dig!

Han løb fra sin Viv, som jamred,
Han løb fra de klynkende Smaa,
Derud, hvor Tordenen hamred
I Klippestenene graae.
Det var ene og alene, skjøen Ellen,
Fordi det huede ham,
I Eenrum at kunne sukke
Og kunne tænke paa dig!

Han løb paa saarede Fødder,
Han havde ei Krumme af Brød;
Han aad de bedskeste Rødder
Og fristede Livet med Nød.
Det var ene og alene, skjøen Ellen,
Fordi det huede ham
Langt bedre end døde, at hungre,
Og kunne tænke paa dig!

Han følte sig stærk og tapper,
En reisende Mand blev qvalt,
Med hans sølvspændte Skoe og hans Kuapper
Var Vinterens Nødtørft betalt.
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham,
At være en Morder, naar bare
Han kunde tænke paa dig!

De kunde ei tæmme ham Kraften,
Hvor det kom an paa at slaaes;
Man greb ham en maaneklar Aften,
Henstrakt ved den skummende Fos.
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham,
En rolig og lykkelig Time
At kunne tænke paa dig!

Han lagde sit Hoved paa Blokken —
Ingen Naade blev ham forundt.
Alt Bødlen greb ham ved Lokken —
Holdt — raabte han — blot et Secund!
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham
Endnu engang, under Øxen,
At kunne tænke paa dig!
